

82.

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 12 lutego 1932 r.

o wykonaniu porozumienia polsko-niemieckiego, podpisanego w Warszawie dnia 31 października 1929 r.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 3 ustawy z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia polsko-niemieckiego, podpisanego w Warszawie dnia 31 października 1929 r. wraz z protokołem końcowym ad art. II porozumienia (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 229) postanawiam co następuje:

Art. 1. 1. Majątki, prawa i udziały niemieckie w Polsce, które znajdowały się jeszcze w rękach ich właścicieli lub dawnych właścicieli w dniu 1 września 1929 r., zwalnia się z likwidacji oraz z wszelkich zarządzeń wynikających z likwidacji, przewidzianych w art. 92 i 297-b Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 35, poz. 200), w ustawach: z dnia 4 marca 1920 r. o rejestracji i zabezpieczeniu majątków niemieckich (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 153), z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 467), z dnia 18 marca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia wspomnianej ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 183), we wszelkich wydanych na podstawie tych ustaw późniejszych przepisach prawnych, jak również w art. 6 do 24 polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 371).

2. Powyższe postanowienie nie odnosi się do wypadków, w których we wspomnianym wyżej terminie właściciel lub dawny właściciel zachował jeszcze swoje zamieszkanie na nieruchomości, będącej przedmiotem likwidacji, lecz osoba trzecia korzystała już efektywnie z nieruchomości w całości lub częściowo, natomiast odnosi się ono do wypadków, w których właściciel danego majątku administruje nim za pośrednictwem osoby trzeciej. W wypadkach przymusowej administracji nieruchomości, która jest lub była własnością osoby fizycznej, nieruchomość będzie uważana za znajdującą się w rękach właściciela lub dawnego właściciela, jeśli tenże tam mieszkał do 1 września 1929 r.

Art. 2. 1. Do wydawania orzeczeń w sprawie zwolnienia z likwidacji powołane są: na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego Komitet Likwidacyjny w Poznaniu, a na pozostałym obszarze Państwa — Komitet Likwidacyjny w Warszawie. Przy wydawaniu tych orzeczeń mają zastosowanie postanowienia art. III polsko-niemieckiego porozumienia z dnia 31 października 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 90, poz. 704).

2. Orzeczenia Komitetu Likwidacyjnego zapadają zwykłą większością głosów, a w razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

3. Wszelkie orzeczenia Komitetu Likwidacyjnego winny być zapisywane do specjalnej księgi protokółów i podpisywane przez przewodniczącego.

4. Przewodniczącemu Komitetu Likwidacyjnego przysługuje prawo wstrzymania wykonania orzeczenia Komitetu przed doręczeniem tego orzeczenia osobie żądającej zwolnienia z likwidacji z jednoczesnym obowiązkiem przedstawienia Komitetowi Likwidacyjnemu w czasokresie 30-to dniowym odnośnej sprawy celem ponownego jej rozpatrzenia.

5. Przeciw orzeczeniu w sprawie zwolnienia przysługuje osobie, uprawnionej do żądania zwolnienia, prawo sprzeciwu do Komitetu Likwidacyjnego, który wydał orzeczenie, w czasokresie 30-to dniowym od daty doręczenia. Orzeczenie Komitetu Likwidacyjnego, załatwiające sprzeciw, jest ostateczne.

6. Wszelkie doręczenia następują w myśl przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

7. Stawianie wniosków we właściwym sądzie hipotecznym w sprawie wykreślenia wpisów, uskuteczniionych w księgach wieczystych, w związku z postępowaniem likwidacyjnym należy do przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego.

Art. 3. 1. Postępowanie przed sądami powszechnymi w sprawach wytoczonych, lub któreby w przyszłości zostały wytoczone, dotyczących roszczeń, objętych art. II porozumienia polsko-niemieckiego z dnia 31 października 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 90, poz. 704), ulega umorzeniu na wniosek Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W sprawach, w których sąd zarządził umorzenie, kosztów sądowych nie liczy się, a koszty pozasądowe stron znoszą się wzajemnie.

Art. 4. 1. Postępowanie wytoczone, lub któreby w przyszłości zostało wytoczone przed sądami administracyjnymi, dotyczące roszczeń, objętych art. II porozumienia polsko-niemieckiego z dnia 31 października 1929 r., w szczególności postępowanie przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym, przeciw orzeczeniom władz likwidacyjnych, wydanym na zasadzie przepisów, przytoczonych w art. 1 niniejszego rozporządzenia, ulega umorzeniu z urzędu.

2. Przepis ten nie odnosi się do spraw, wytoczonych przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym z powodu orzeczeń Komitetów Likwidacyjnych, określonych w art. 2 niniejszego rozporządzenia.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości, każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
J. Jędrzejewicz

Minister Rolnictwa: *Leon J. Polczyński*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Komunikacji: *Kühn*

Minister Robót Publicznych: *Norwid Neugebauer*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Reform Rolnych: *L. Kozłowski*

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*